

Surfování na vlnách, které budou příští rok sjíždět olympionici, to si nemůžeme nechat ujít. Tokio je za rohem, času máme nazbyt, a tak si v prefektuře Chiba dáváme do těla jinak, než v sedlech kol.

Ze SEDLA na PRKNO

První zážitky v nové prefektuře řadím na horní příčku bizarních. Po týdnech veder, dešťů a provizorního spaní jsme potřebovali střechu nad hlavou. Zvlášť, když předpověď hlásila další bouřky a lijáky.

Přes Airbnb jsme našli pohodový pokojík ve starém vesnickém domě v Sousa. V recenzích si lidé pochvalovali hostitele, tak jsme čekali vřelé uvítání a dobrý servis. Snad kvůli jazykové bariéře nás ale starší manželé ubytovali spíše chladně, bez emocí a bez zájmu. Nevadí. My se těšíme hlavně na dospání a odpočinek.

O to víc nás zaskočila paní domu druhý den. Celá nadšená nám do pokoje donesla jakési noviny v japonštině s příspendleným pokusem o anglický překlad. Na fotce se tyčila hora Fuji, o níž jsme hostitelům říkali, že se ji chystáme zdolat. Logicky jsme tedy usoudili, že nám paní nabízí informace o sopce, po-

děkovali jsme a měli minikonverzaci za ukončenou. Kdepak. Paní si k nám sedla a dlouhé minuty se nám s jiskrou v očích snažila cosi sdělit. Jediná anglická slovíčka, kterými svůj monolog prokládala, byla „happy, happy“. Díky překladateli jsme vyrozuměli, že nás chce někam vzít autem. Výjezd se nám sice v půl deváté večer moc nehodil, ale byli jsme vděční za její snahu nás kulturně obohatit.

O pár minut později jsme se blížili k budově s hlídačem u dveří a já začala chápat, o co jde. Už před lety při studiu v Tokiu jsem byla nevědomky vlákána na sjezd jisté křesťanské sekty. Okamžitě mi přeběhl mráz po zádech jako tehdy. Paní domácí s námi začala vyplňovat formulář. Jména, adresu, povolání, data narození... zkušene jsem diktovala falešné údaje, zatímco nám do rukou přistávala ležstra a anglické znění modlitby. Na CCTV kamerách jsme pozorovali davy oveček, které

pěly buddhistická hesla, aby se po chvíli přihnuly na recepci a odevzdaly z peněženek velké bankovky. To by stačilo, rozhodla jsem a požádala hostitelku, ať nás odveze zpět. Chtělo to dávku asertivity, jelikož paní samým zklamáním předstírala, že nechápe, poté jen s poslední nadějí opakovala „happy, happy“... Nu, my vyváží bez újmy a v sektě mají o dva fiktivní české členy navíc, takže nakonec jsou opravdu všichni happy.

OneWorld, OneLove

Oč méně má manžel v oblíbené kolo, o to raději jezdí na nejrozličnějších prknech. Celé tři měsíce, co jsme stíhali křižovali japonskou pobřeží, vyhlížel surfaře. Nikde však

nebyly vlny, jež by fanouškům tohoto sportu stály za námahu. První nás čekaly až právě v Chibě. Surfařskými spoty se zdejší pláže jen hemží.

My nelenili a udělali si zajížděku až k místu nejvyhlášenějšímu – vesnici Ichinomiya, kde se bude v roce 2020 konat surfařská část olympiády. Šťastnou náhodou mi při výběru půjčovny padlo oko na OneWorld Surf Shop. Majitel podniku, sám kdysi závodní jezdec Hiro Hamano, nás vyloženě adoptoval. Nejen, že nás ve vlnách trpělivě učil, ale také nám poskytl na pět dní ubytování v rámci svého klubu. Na kola jsme tedy nemuseli vůbec sedat. A to po 3 000 kilometrech v sedle přijde vhod.

Po probuzení jsme se rovnou soukali do těsných neoprenů a vybíhali do vln. Odpoledne

Foto: archiv autorů

3 000 Km: Další milník je za námi, přichází fyzická krize, ale láska stále kvete

Zkoušení kimonu v Sharakukan

OneWorld Surf Shop a majitel Hiro Hamano nás přivítali s otevřenou náručí

jsme padali únavou. Surfování patří mezi aktivity, které na pohled vypadají jednoduše, ale ve skutečnosti jsou velmi náročné. Slaná voda mi opakovaně protáhla i dutiny, o jejichž existenci jsem do té doby ani netušila. Ruce a ramena nás samým pádlováním bolely tak, jak z opírání se o řídítka neměly šanci. Přes všechnu (příjemnou) bolest a pády jsme se s pobřežím loučili nadšení z nových dovedností a dojatí z nových přátelství.

Samuraj s gejšou

Díky pozvání našich japonských známých z organizace IHCSA nás v Chibě čekalo ještě jedno dobrodružství. Zatímco ve zbytku prefektury vládne hlavně průmysl, městečko Kisarazu si zachovalo tradiční kulturní dědictví: kenban. To je de facto kancelář pro gejšy, která jim domlouvá vystoupení a vychovává mladé dívky k této prestižní profesi.

Ne, že bych snila o nové kariéře, ale vyzkoušet si kimono mě moc lákalo. V podniku Sharakukan se tato možnost nabízí jak místním, tak turistům. Připadali jsme si jako aristokraté – v salonu nás oblékaly, česaly a upravovaly rovnou tři profesionálky. Těch mnoho vrstev, ze kterých se kimono skládá, by na sebe laici sami neuměli poskládat. Celý den pak trochu při-

pomínal japonské vdavky. Vyzkoušeli jsme si svatební obřad, naučili se provádět čajový rituál a nechali se fotit v několika zátiších. Manžel byl okouzlený, že mě po tolika týdnech ve sportovním může obdivovat vparáděnou jako květinu. Radost ale po pár hodinách opadla, ještě nám přeci jen zbývalo do cíle několik desítek kilometrů, takže šup do cyklodresů!

Tokio na dohled

Erika Shibata a její rodina představují maják naší výpravy. K nim jsme v červnu přiletěli a zařídili si vše potřebné pro život v Japonsku. Na ni se obrácíme, kdykoli máme problém, který sami nedokážeme vyřešit. Právě ona se neustále nabízí, že dojdou-li nám definitivně síly, kdekoli nás vyzvedne a odveze k sobě domů. Shibatovi jsou moje hostitelská rodina ze studijních let a sblížili jsme se tak, že nám přiletěli v květnu na svatbu. A v září v Urayasu poskytl na několik týdnů útočiště nejen nám, ale i manželovým rodičům, kteří za námi přijeli. Následující měsíc se nesl v duchu odpočinku a chození po tokijských památkách. Přesně to jsme potřebovali, abychom dobili energii do druhé etapy našich líbánek...

Zuzana Blažková,

spolupracovnice redakce
www.facebook.com/mizubizu.love